

Sygn. akt III Ca 143/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SR del. Roman Troll

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej
w W. (następca prawny (...) Spółka Akcyjna w W.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt I C 2145/12

1 oddala apelację;

2 zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.

SSR del. Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 143/14

UZASADNIENIE

Powód J. W. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. (obecnie Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.) kwoty 1.165,04zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 08 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdził, że umową przelewu nabył od E. Ś. wierzytelność o naprawę szkody w następstwie uszkodzenia jego samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w wypadku drogowym. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, który wypłacił tylko część należnego odszkodowania.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 11 2012r., sygn. akt I Nc 2885/12, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(...) Spółka Akcyjna w W. (obecnie Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.) wywiodła sprzeciw od tego orzeczenia, zaskarżając je w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu. Nie kwestionowała swej odpowiedzialności co do zasady. Zarzucała, że wypłaciła powodowi

odszkodowanie adekwatne do powstałej w jego majątku szkody. Nadto zakwestionowała okres, za jaki powód domaga się naliczenia odsetek, gdyż wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela okazało się niemożliwe we wskazanym przez ustawę terminie a wysokość ewentualnie należnego odszkodowania zostanie ustalona dopiero w dacie wyrokowania.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w wyroku z dnia 29 10 2013r. uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym, w motywach orzeczenia przywołał regulacje: art. 363 § 1 k.c., art. 415 k.c., art. 435 § 1 i 2 k.c., art. 436 § 1 i 2 k.c. oraz art. 9 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392). Stwierdził, iż pozwana nie kwestionowała swej odpowiedzialności za skutki przedmiotowego wypadku drogowego a sporna pomiędzy stronami była wysokość odszkodowania. Sąd wskazał, że z pisemnej opinii biegłego i ustnych wyjaśnień biegłego na rozprawie wynika, iż koszt naprawy samochodu jest zbieżny z kwotą, na jaką opiewa faktura wystawiona przez powoda. Stawki za roboczogodzinę obowiązujące w warsztacie powoda nie odbiegają od stawki akceptowalnej, co potwierdził biegły w swojej opinii. Poszkodowany ma prawo do dokonania naprawy w wybranym przez siebie warsztacie, przy czym zastosowane w nim stawki za roboczogodzinę nie mogą być zawyżone w sposób nieuprawniony, co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Wobec ustalenia, że faktura opiewa na kwotę 3.562,83 zł a w toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła już powodowi 2.397,79 zł zasądzeniu podlega pozostała kwota odszkodowania dochodzona pozwem. Jako podstawę zasądzenia odsetek ustawowych Sąd wskazał regulacje art. 481 k.c., art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392). Wobec ustalenia, że szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 30 05 2012r. powód może skutecznie dochodzić odsetek od 2 08 2012r. tj. po upływie 30-dniowego terminu. O kosztach procesu orzekł na podstawie regulacji art. 98 § 1 k.p.c., gdyż pozwana uległa w tym postępowaniu

w całości.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.** w części zasądzonej od niej na rzecz powoda kwotę 1.018,72 zł, która wnosila o zmianę wyroku i oddalenie powództwa tym zakresie oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu bądź o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zarzuciła orzeczeniu:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 361 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że koszty przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego wynoszą 3.562,83zł podczas gdy z opinii biegłego z dnia 20 04 2013r., wynika, że koszty te wynoszą 2.544,14zł,

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na ustaleniu, że warsztat powoda jest autoryzowaną stacją obsługi pojazdów marki F. podczas gdy warsztat powoda jest autoryzowaną stacją obsługi pojazdów marki R..

W uzasadnieniu podnosiła, że Sąd w sposób nieuprawniony uznał, że warsztat powoda jest autoryzowaną stacją obsługi ((...)) dla uszkodzonego pojazdu. Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu zostały zawyżone ponad kwotę 2.544,14 zł ze względu na zastosowanie przez powoda stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie przekraczającym stawki obowiązujące w (...). Nadto pozwana podniosła, że nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu, zgodnie z którym przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego mogło nastąpić jedynie przy pomocy oryginalnych części producenta, gdyż wykorzystanie do naprawy zamienników pozwoliłoby uzyskać jakość naprawy równoważną zastosowaniu elementów oryginalnych serwisowych.

Powód J. W. wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Sąd Odwoławczy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, że mają one źródło w łączących pozwaną ze sprawcą wypadku drogowego umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz w reżimie odpowiedzialności deliktowej za szkodę.

Wbrew zarzutom apelacji przy rozpoznaniu sprawy i ferowaniu wyroku nie naruszono prawa procesowego w sposób mogący mieć wpływ na wynik sprawy.

Opinia biegłego odpowiada na zadane mu pytania, a zawarte w niej wnioski są logiczne i mają podstawę w zgromadzonym przez biegłego materiale faktograficznym, wobec czego Sąd Rejonowy uznała ją za wiarygodną a Sąd odwoławczy ocenę te podziela.

W materiale sprawy brak jest podstaw do zakwestionowania prawidłowości ustaleń dotyczących wysokości wyliczonych przez biegłego kosztów naprawy samochodu.

Prawidłowe są także pozostałe ustalenia składające się na podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia, które dotyczą okoliczności bezspornych pomiędzy stronami albo mają podstawę w zebranych w sprawie wiarygodnym materiale dowodowym.

Z tych też względów Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji przyjął za własne.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest także prawidłowa.

Odpowiedzialność pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku drogowego nie była negowana w toku postępowania.

Ma ona źródło w regulacji 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c. i postanowieniach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów zawartych przez pozwaną ze sprawcą wypadku drogowego oraz w regulacji art. 822 § 4 k.c. uprawniającej powoda do dochodzenia roszczeń bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Na zasadach ogólnych rodzi ona po stronie pozwanej obowiązek zapłaty powodowi odszkodowania za szkody wynikłe na skutek przedmiotowego wypadku drogowego.

Jego zakres wyznacza regulacja art. 361 § 1 k.c. zgodnie z którą pozwana jest zobowiązana do zrekompensowania mu szkody (w rozumieniu art. 361 § 2 k.c.), będącej normalnym następstwem zdarzeń, z których ona wynikła.

Stosownie do regulacji art. 363 § 1 zd. 1 k.c. przy jej naprawie priorytet ma restytucja naturalna i dla ustalenia wysokości odszkodowania nie ma znaczenia czy naprawa samochodu została rzeczywiście wykonana, w jakim zakładzie jej dokonano, ani też jaki był jej rzeczywisty koszt (rzeczą poszkodowanego jest w jaki sposób wykorzysta on przyznane mu odszkodowanie, które może np. zużyć na inne cele).

Zgodnie z kompensacyjnym charakterem roszczeń odszkodowawczych restytucja naturalna ma doprowadzić do przywrócenia stanu technicznego i estetycznego samochodu przed wypadku, to zaś nastąpi tylko wtedy, gdy naprawa samochodu zostanie przeprowadzona z dochowaniem standardów, procedur

i technologii wymaganych przez producenta samochodu, co na rynku gwarantują tylko autoryzowane przez producentów samochodów stacje obsługi nazywane

w skrócie (...) i przy zastosowaniu części oryginalnych (pozwana nie wykazała w toku postępowania, że w samochodzie powoda były zamontowane części nieoryginalne, ani że

istniała możliwość nabycia i zamontowania w tym samochodzie części pochodzących z innych samochodów tej samej marki, typu

i o podobnym stopniu zużycia).

Z tej przyczyny przy ustaleniu wysokości wydatków związanych z przywróceniem samochodowi stanu sprzed wypadku, powinno się - co do zasady- uwzględniać koszty napraw, w tym także stawki roboczogodzin za prace naprawcze- obowiązujące w (...), chyba że w toku postępowania wykazano, iż inne zakłady stosujące te same technologie napraw i dochowujące tych samych standardów, oferują naprawy po niższych cenach, czego w sprawie nie uczyniono.

Koszty naprawy w (...) lub w innych zakładach oferujących identyczną lub zbliżoną jakość napraw mogą się różnić pomiędzy sobą i na potrzeby ustalania średnich kosztów naprawy należy je uśrednić.

Przyjęte przez powoda a następnie również przez biegłego stawki roboczogodzin mieszczą się w średnich stawkach roboczogodzin stosowanych na terenie Śląska w (...) i ustalona przez Sąd Rejonowy wysokość szkody ma oparcie

w materiale sprawy.

W toku postępowania nie wykazano, iż restytucja samochodu zwiększy jego wartość rynkową.

Dlatego - wbrew temu co zarzuca apelacja - wysokość należnego powodowi odszkodowania nie została zawyżona, co w połączeniu z powyższym rodzi po stronie powoda skuteczne względem pozwanej roszczenie o zapłatę odszkodowania, równoważnego różnicy pomiędzy ustalonymi kosztami naprawy samochodu

a dotychczas wypłaconą częścią odszkodowania.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku i apelacja pozwanej jest bezzasadna.

Rozstrzygnięcie o należnych powodowi odsetkach za opóźnienie się pozwanej w zapłacie odszkodowania ma prawne uzasadnienie w regulacji art. 481 § 1

i 2 k.c.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację pozwanej jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosując regulacje art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami), biorąc pod uwagę, że pozwana w całości uległa w postępowaniu odwoławczym, wobec czego spoczywa na niej obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk